

www.nieuwsblad.be

Date: 26-07-2021

Periodicity: Continuous

Journalist: -

Circulation: 0

Audience: 484800

https://www.nieuwsblad.be/cnt/dmf20210725_96314700

ZNA helpt patiënten met chronische pijn aan job: “Opnieuw werken bevordert herstel”

FOTO: JAN VAN DER PERRE

Vandaag om 05:00 door Rebecca Van Remoortere

ANTWERPEN - Met het project We go to work helpen Ziekenhuis Netwerk Antwerpen (ZNA) en Gespecialiseerd Team Bemiddeling (GTB) pijnpatiënten die lang arbeidsongeschikt zijn weer op weg naar de arbeidsmarkt. “Opnieuw aan het werk gaan, komt het herstel van de patiënten ten goede en kan een afleiding zijn voor de pijn die ze nog voelen”, zegt dokter Marie Van Remoortere van de ZNA Pijnkliniek.

Op vijf miljoen mensen in België die kunnen werken zijn er 460.000 langdurig arbeidsongeschikt. Dat aantal langdurig werklozen neemt ieder jaar toe. In ongeveer 140.000 gevallen gaat het over arbeidsongeschikten met chronische pijnklachten.

Veel van die patiënten zouden met de juiste hulp en begeleiding wél nog terechtkunnen op de arbeidsmarkt. Daarom zijn ZNA en GTB een jaar geleden het traject We go to work gestart met financiële steun van het Europees Sociaal Fonds. Iedere week werkt één of twee dagen een begeleider van het Gespecialiseerd Team Bemiddeling samen met de patiënten van de pijnkliniek om te bekijken wat voor hen nodig is om terug aan maatschappelijke participatie te kunnen doen.

Drempels

“Patiënten met chronische pijn worden heel vaak geconfronteerd met wat ze niet meer kunnen”, zegt dokter Van Remoortere. “Wij willen het tij keren en met hen kijken naar wat ze wel nog kunnen doen. Daarvoor moeten heel vaak eerst een paar drempels worden weggewerkt. Het zou kunnen dat een patiënt kinderen heeft die moeten opgevangen worden of er eerst nog juridische procedures moeten afgehandeld worden.”

Volgens de arts blijft de eerste en belangrijkste intentie van de pijnkliniek om de pijn van de patiënten zo veel mogelijk af te nemen. “We streven naar een welzijn van de patiënten en vertrekken niet vanuit het feit dat ze terug moeten werken. Het is bewezen in de gespecialiseerde literatuur dat een maatschappelijke participatie zoals werken of vrijwilligerswerk het herstel van een patiënt kan bevorderen. Het kan iemand ook van de pijn afleiden. Je kunt soms misschien beter aan het werk zijn met pijn dan gewoon thuis zitten met pijn. Onze ervaring is dat mensen zich hersteld voelen in hun waarde als ze terug een dagbesteding en vast ritme hebben.”

“Omgekeerd zien we bij langdurige arbeidsongeschiktheid grote mentale gevolgen. Er is een verband met vroegtijdig overlijden, een groter aantal zelfdodingen en een verhoogd risico op psychische en algemene gezondheidsproblemen. Daarom is het hoog tijd dat maatschappelijke participatie en activatie mee gezien worden als onderdeel van welzijn en gezondheid.”

Elke situatie is anders

Daarom is er dus Ingvild De Bruyn, bemiddelaar van GTB, in de pijnkliniek. “Elke situatie van elke patiënt is anders. Soms komen we er na twee of drie gesprekken al uit welke richting die persoon nog kan uitgaan en soms zijn we na twaalf gesprekken nog niet gelanceerd. Het mooie binnen dit project is dat we de luxe hebben om die tijd te nemen. Het gaat hier over een voortraject. Als dat is afgerond kunnen ze doorstromen naar het reguliere traject om bijvoorbeeld via de VDAB of GTB effectief een job te gaan zoeken”, zegt Ingvild.

Het eerste jaar begeleidde We go to work bij ZNA 48 mensen. Ruim een kwart (27%) stroomde door naar een vervolgetraject bij GTB of de VDAB. Hiervan heeft 77% een arbeidstraject aangevat, 8% volgt een opleiding en 15% heeft al een job.

In Vlaanderen doen nog negen andere pijncentra mee aan het project.

Myriam (51) uit Kontich: “Er was altijd pijn in mijn leven”

Myriam is sinds 2019 arbeidsongeschikt, maar kampt al veel langer met pijn. “Vanaf mijn 16de onderging ik al operaties aan mijn knieën. Ik heb uiteindelijk pas vier jaar geleden een knieprothese gekregen. Er was altijd al pijn in mijn leven. In 2019 ging ik door mijn rug op het werk. Ik werkte als opvoedster bij volwassenen met een meervoudige beperking. Een fysiek zware job. Ondertussen zijn er tilhulpen, maar vroeger waren die er niet.”

“Ik ging door een zware depressie omdat ik pijn had en mijn job die ik zo graag deed niet meer kon uitoefenen. Ondertussen gaat het iets beter wanneer ik in beweging blijf. Lang stilzitten of stil blijven staan lukt niet. Ik ben officieel nog altijd in dienst, maar ik besef dat ik mijn job niet meer kan uitoefenen. Samen met Ingvild kijken we wat ik nog wel zou kunnen. Ik krijg terug hoop en heb dankzij Ingvild na lang het gevoel gekregen dat ik toch nog niet afgeschreven ben en toch nog iets kan betekenen.”

Sabine (36) uit Schoten: “Ik help schoolkinderen de straat oversteken”

“Mijn job als poetshulp zal ik niet meer kunnen doen. Ik heb altijd te veel willen doen. Te veel werk in te weinig uren en daardoor is mijn lichaam geblokkeerd. Van de ene op de andere dag zat mijn nek geblokkeerd en die pijn straalde zich uit naar mijn arm. Uiteindelijk bleken dat stressgerelateerde symptomen te zijn. Ik ben nog te jong om niet te werken, maar ik wist niet wat ik wel nog zou kunnen doen. Door de begeleiding in de pijnkliniek ben ik

beginnen nadenken.”

“Ik wou altijd graag iets met kinderen doen. Zo ben ik terechtgekomen in een school waar ik als gemachtigd opzichter werk. Ik help de kinderen veilig oversteken en tijdens de speeltijd hou ik een oogje in het zeil. Soms moet ik ze berispen en soms plaag ik ze een beetje. Het is fantastisch om met die gasten bezig te zijn. Het traject heeft mijn ogen doen opengaan en me laten kijken naar wat ik nog wel kan. Ik ben iedereen in de pijnkliniek een miljoen keer dankbaar. Ik moet nu met pijn in het hart de pijnkliniek loslaten, want ik ben goed gerevalideerd. Maar ik kan het wel alleen nu, dankzij hen.”

Dokter Marie Van Remoortere van de ZNA Pijnkliniek. FOTO: JAN VAN DER PERRE

Ingvild De Bruyn, bemiddelaar van GTB. FOTO: JAN VAN DER PERRE

Myriam. FOTO: JAN VAN DER PERRE

Sabine. FOTO: JAN VAN DER PERRE